

Zodra de vrouw opdook, kwam de paniek opzetten. Alice wist wat er ging gebeuren. Ze wilde haar vader waarschuwen, maar angst bevroor haar. Ze kon hen allen redden. Ze hoefde alleen maar haar hand op zijn arm te leggen, meer niet. Maar ze was verstijfd. Verlamd. Ze wilde schreeuwen, maar haar kaken zaten vast.

Ze zag hoe de vrouw op de auto afliep met het kind in de armen, hoe haar vader het raampje liet zakken en hoe grootvader een waarschuwing schreeuwde. Ze had voldoende tijd om iedereen nog een laatste keer aan te kijken – de verbaasde gezichten van haar moeder en grootmoeder toen de jas van de vrouw openviel. Daarna wekte het lawaai van de explosie haar, zoals bijna elke dag.

Meestal was ze opgelucht wanneer ze de vertrouwde omgeving herkende. Maar vandaag voelde de kamer vreemd aan. Het kwam vast omdat haar routine verstoord was. Op andere ochtenden kreeg ze nauwelijks de kans de laatste bocht van haar croissant naar binnen te werken voor Betty en Anika klaarstonden om haar te wassen, snel, snel, want elk moment kon de oude mevrouw Holtby de kamer binnenwandelen met een nieuwe lading leerstof nog voor Bert en Leonard haar kwamen halen voor de oefeningen.

Maar mevrouw Holtby was ziek. Dat had ze gisteren vernomen van een overwerkte Anika die niet wist waar haar hoofd stond nu ook Betty en het merendeel van het A-personeel geveld waren door de griep.

Geen les? Daar moest ze van profiteren. Ze zou deze ochtend in bed blijven.

Ze volgde een dun straaltje zonlicht dat door de gordijnen was gedrongen en nu over het parket kroop, een gouden vinger van licht en dansend stof.

De routine die haar omsloot als een ijzeren long, was het werk van haar grootvader. Hij wilde vermijden dat ze donkere gedachten kreeg. Alsof die tegen te houden waren. Ze zat gevangen in haar lichaam, een klomp vlees die door anderen moest worden gewassen en aangekleed.

Iedereen deed alsof ze nog een toekomst had. Holtby bereidde haar voor op de universiteit. Dachten ze dan echt dat ze met bed en al het auditorium naar binnen zou rijden? Op beide voeten of anders niet, grootvader!

Ja, grootvader, die had ze nog. Zijn geld en zijn liefde hielden haar in leven en zijn verdriet dat ook het hare was en waar ze het nooit over hadden. Hij was het laatste draadje waarmee ze nog aan het leven hing. Als hij verdween, dan zou ze wegwaaien door de onverschillige straten samen met het zwerfvuil. Hij was de reden waarom ze doorzette, waarom ze zich samen met Holtby over de brochures van de verschillende universiteiten boog en dag na dag de fysiotherapeuten aan haar lijf liet prutsen.

Maar vandaag was ook hij niet genoeg om door te gaan. Ze had moeten omkomen, samen met haar ouders. Dit leven was uitstel. De maanden van revalidatie, de operaties, de routine,

de schijn van normaliteit, het was niets meer dan watertrappe-
len. Het werd tijd dat ze de waarheid onder ogen zag.

Haar vingers gleden over het controlepaneel aan de rechter-
kant van haar bed en de gordijnen gleden weg. De gebleekte
beenderen van het enorme walvisskelet dat de helft van de
kamer vulde, schitterden in het zonlicht. Werd het geen tijd
dat ze die aan een of ander museum schonk? Het was een gril
geweest en zoals alle grillen had het zijn magie verloren toen
het werd ingewilligd. Het stond in de weg en het irriteerde
Anika. Ze reed het bed erheen tot ze in de buik van de walvis
lag, als een luie Jona. Kon hij haar maar meenemen, tot in
de ijsskoude poolzeeën waar vreemde fluorescerende wezens
wegschoten terwijl hij naar de bodem dook.

Het was een troost om te weten dat ergens op de wereld derge-
lijke magische wezens bestonden, ook al zou ze die nooit met
eigen ogen kunnen zien.

Nee, ze zou het skelet nog even laten staan.

Ze reed verder, tot bij de ramen, en keek uit over de stad. Als
je grootvader kon geloven, dan was het een jungle daarbuiten.
Ze zag geen groen. Het was een woud van wolkenkrabbers met
helikopters als exotische libellen, en helemaal beneden in de
schaduw van de gebouwen een niet aflatende stroom van mie-
ren in alle kleuren.

Babel was de woudreus. De andere gebouwen trilden in zijn
schaduw. Ze lag op de hoogste plek van de stad. Haar haar

zou nooit de voet van de toren raken, al liet ze het duizend jaren groeien.

Als er al een prins stond te wachten, - en als die zich met een verlamde prinses tevredenstelde, dan zou hij niet veel soeps zijn – dan zou ze hem niet eens zien, want op deze hoogte kon je nauwelijks beweging onderscheiden. Voor de bewoners van de toren was dit een bonus. Ze hoefden de slechte adem en het zweet van het gepeupel niet te ruiken, de mankende benen, de vingerloze handen, de zweren en builen, de goedkope synthetische kleren, de gaten in hun broek en hun ziel niet te zien. De appartementen waren niet gegeerd omdat je dichterbij de goden woonde, maar omdat je verder weg bleef van de anderen, die het ongeluk hadden niet in Babel te wonen.

Alice had met elk van hen willen ruilen; builen en al. De eigenaars van de benen die daar door de straten liepen, beseften niet hoe gelukkig ze waren.

Ze reed het bed terug naar de muur. Ze hoefde de stad niet te zien. De schittering van de zee in de verte was voldoende. Van hier kon je zien dat de horizon geen lijn, maar een boog was. De aarde was niet plat, wat de oude boeken ook beweerden. Geen wonder dat die religieuze gekken de toren weg wilden. Hij tastte hun wereldbeeld aan.

Een vogel schoot voor het raam. Een schaduw, een bundel veren, een oog, een bek; toen was hij weer weg. Ze zag hem wat verder, moeiteloos glijdend op de wind. De grillige windvla-

gen tussen de wolkenkrabbers deerden hem niet. Het was een van de vele wilde dieren die steeds vaker in de stad opdoken. Waar moesten ze anders heen nu de stad de natuur had verdrongen? Hazen en zwijnen zochten net als de andere daklozen hun heil in de straten, herten kauwden aan vuilniszakken, vossen vochten met tandeloze alcoholisten voor de resten van kippenbouten, valken leefden van de verwilderde duiven, dassen groeven zich burchten in riolen en de wolven hadden al snel geleerd om rechtop te lopen.

Hij bleef zweven. Ze wist niet hoe hij het deed, maar plots stond hij stil, een speldenprik in die blauwe hemel. Ze hield de adem in. Ze wilde hem daar vasthouden, onbeweeglijk, de naaf van de hemel. Zo lang hij daar hing, stond de tijd stil.

Hij bleef hangen, tot ze met de ogen knipperde en er een trilling door hem heen ging. Hij dook, trok een scheur in de hemel en de stad kwam in beweging. Auto's schoten in gang, lichten sprongen aan en ergens daar beneden klonk de kreet van een haas in doodsangst.

Toen pas merkte ze het meisje op dat in haar kamer stond.

Het was onmogelijk dat een onbekende tot haar kamer doordrong. Ze werd beter bewaakt dan het goud van de Nationale Bank. Maar onmogelijk of niet, daar stond toch een meisje, in een witte beha dan nog en ze staaarde naar buiten, waar de stad in alle heerlijkheid aan haar voeten lag.

Het meisje had haar duidelijk nog niet opgemerkt, te gefascineerd door het uitzicht. Alice greep naar het controlepaneel, klaar om de bewakingsdienst te alarmeren.

‘Wat vind je van het uitzicht?’ vroeg ze.

Het meisje schrok en draaide zich om.

‘Kom je me vermoorden?’

Het meisje schudde het hoofd.

‘Fijn. Dan hebben we dat ook weer gehad.’

Het meisje leek iets ouder dan zichzelf. Haar lange zwarte vlecht lag als een slang in haar nek.

‘Wat zoek je hier?’

Het klonk onvriendelijker dan ze het had bedoeld. Ze wist wat het meisje kwam doen. De spons in haar handen verraadde veel. De griep epidemie verklaarde de rest. Dit meisje was een vervanging van de poetshulp. Dat had ze wel eerder kunnen beseffen, maar ze was verrast geweest en had niet nagedacht. Ze had geen idee waarom het meisje hier in haar beha rondliep, maar misschien kon Hans haar dat vertellen. Hij had zo zijn eigen manieren om het vrouwelijk personeel te controleren. Waarschijnlijk was ze, het poetsen beu, op verkenning getrokken. Welk meisje kon er nu weerstaan aan een gesloten deur? Maar slim was het niet. Prynne was niet mals voor personeel dat initiatief vertoonde.

‘Wilde je even door het raam kijken?’

‘Het spijt me,’ zei het meisje. ‘Ik ben nieuw hier. Wilt u aan

niemand zeggen dat ik hier was, mevrouw?’

Mevrouw! Dat was het toppunt.

‘Hoe heet je?’

‘Naomi.’

Geen mevrouw, deze keer.

‘Leg die spons op de grond en help me rechtop te zitten.’

Het meisje trok haar aan haar armen naar voren en schoof een kussen achter haar rug. Ze rook naar lavendel.

‘Wat vind je van het uitzicht?’ vroeg ze.

Net op dat moment gleden dikke wolken voor de zon. Een gouden balk speelde over de stad, een laser van God op zoek naar de laatste rechtschapene.

‘Ik weet het niet,’ zei het meisje.

‘Je weet het niet?’ vroeg Alice. ‘Dan ben je de eerste. Er is hier nog nooit iemand geweest die niet meteen over het uitzicht begon. Ze vinden het onbetaalbaar. Idioten. Natuurlijk is het te betalen. Waar zou grootvader zijn geld anders vandaan halen?’ Ze praatte te veel. Ze hoorde het zelf. Het meisje staaarde haar aan.

‘Wat denk jij?’

‘Het is hoog,’ zei het meisje.

‘Je meent het. Je zit op de top van de wereld en al wat je weet te zeggen is dat het hoog is? Niemand op de hele wereld zit hoger dan wij. Behalve dan de passagiers in vliegtuigen natuurlijk.’

‘En God,’ zei het meisje.

Daar lag ze dan en ze kreeg ongevraagd God in het gezicht geslingerd. Ze wist niet waarom, maar deze Naomi irriteerde haar. Ze deed niet veel moeite om zich te verontschuldigen dat ze hier ongevraagd stond, ze schaamde zich niet voor het feit dat ze in haar ondergoed rondliep, ze was niet onder de indruk van het uitzicht of van de situatie en nog het minst van het arme verlamde meisje in het bed. Besepte ze dan niet dat Alice haar zo kon laten ontslaan? Ze hoefde maar met haar vingers te knippen. Het werd tijd dat iemand haar op haar plaats zette. ‘Wil je iets voor me doen, Naomi? Ik heb zo’n jeuk aan mijn voet. Wil je die krabben?’

‘Wat?’

Ze wees de plek onder de lakens waar haar voeten zich moesten bevinden.

‘Ik heb jeuk aan mijn voet.’

Het meisje keek haar aan. Als blikken konden doden.

‘Vooruit. Til het laken op.’

‘Welke voet is het?’

‘Krab ze maar allebei.’

Naomi tilde haar linkervoet op.

‘Is dit goed?’

‘Harder,’ zei Alice.

‘Is dit beter?’

‘Harder!’ riep Alice.

Ze keek naar die koppige mond, naar die reeënogen die vlam-

den van woede. O dit meisje haatte haar, dat was duidelijk. Hoe snel waren ze van twee meisjes in een te grote kamer naar bazin en bediende vergleden. Ze heeft gelijk dat ze me haat, dacht Alice, en ik heb gelijk dat ik haar doe knielen. Zij heeft haar god, maar ik heb het geld.

Toen liet het meisje haar voet vallen.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Naomi had bloed aan haar handen. Ze had zo hard gekrabd dat ze door de huid van de voetzool zat. Dat was niet abnormaal, de huid was daar zo dun als papier. Maar dat wist het meisje niet.

Ze drukte het laken tegen Alice’ zool en bloed kleurde het meteen rood.

‘Het stopt niet!’

Ze kon Naomi opbiechten dat ze er toch niets van voelde, dat haar onderbenen in brand konden staan zonder dat ze er iets van zou merken. Ze kon Naomi geruststellen. Maar ze deed het niet. Ze wist zelf niet wat haar bezielde.

‘Lik het op,’ zei ze.

‘Wat?’

‘Het bloed. Lik het op,’ zei ze.

In geen honderd jaar kon ze uitleggen waarom ze dat vroeg. Waarom wilde ze het meisje zo vernederen? Wat had het kind haar aangedaan? Maar Naomi nam haar voet al in beide handen en liet zonder smeekbeden of opmerkingen haar tong

over haar voetzool glijden.

De schok trok door haar lijf. Het was een elektrische stroom die langs haar ruggengraat naar boven schoot en doortintelde tot in haar vingertoppen, tot in de duisternis onder haar schedel, waar ze even kleine sterren zag wegschieten. Naomi likte haar bloed, bloed dat rode vlekken achterliet op haar lippen en haar kin, en even dacht ze, wat voor ziektes krijg ik van dat speeksel, nee, dat dacht ze niet, dat dacht ze later pas, nu probeerde ze het alleen maar niet uit te schreeuwen.

‘Wat is dit?’

Bert en Leonard stonden in de kamer. Ze had hen nog nooit zo groot en blond gezien. Wraakengelen.

Naomi liet haar voet vallen. De mannen staarden naar het meisje in haar beha, met bloed op de lippen.

‘Waar is mevrouw Holtby?’ vroeg Bert.

‘Die heeft de griep,’ zei Alice.

Ze probeerde nonchalant te klinken, maar die elektrische stroom golfde nog na. Alsof ze tot in het diepst van haar lichaam was aangeraakt. Alsof de God van Naomi met Zijn Vinger door haar ingewanden had geroerd.

‘Ik vroeg net aan een van de meiden om me uit bed te helpen, maar blijkbaar bloeden mijn voeten. Gelukkig zijn jullie hier.’

Ze knikte kortaf naar het meisje.

‘Dat is alles, Naomi. Je kunt gaan.’

Het meisje greep de spons van de vloer en rende weg.